Victor Martin
Lumea zăbrelelor de puşcărie

- Chiar aşa se numeşte lumea noastră? întrebă micuțul Karl.

- Da, răspunse tatăl său. Se numeşte „Lumea zăbrelelor de puşcărie”.

- Nu ştii de ce?

- Nu ştiu. Aşa s-a pomenit.

- Urâtă lume, spuse copilul.

- Nu poți aprecia cât de frumoasă sau de urâtă e lumea în care trăieşti. Alta nu

există. Nu ai termeni de comparație.

- Eu cred că există.

- Ce te face să crezi asta?! se miră tatăl.

- Tot mai multă lume vorbeşte, tot mai insistent, de lumea de dincolo de fantele

energetice. Tot mai mulți îşi exprimă intenția de a trece în partea cealaltă.

- Să treacă sănătoşi. Ce îi împiedică?

- Frica, spuse Karl.

- Frica e cea mai terifiantă puşcărie.

- Eu cred că dincolo de fantele energetice există ceva.

- Ce te face să crezi asta? întrebă tatăl.

- Intuiția. Se ştie că intuiția e foarte dezvoltată la copii.

- Şi eu cred că există ceva dincolo de fantele energetice, dar asta nu mă face să-mi

doresc să ajung dincolo.

- De ce n-ai vrea?! se miră copilul.

- Nu ştiu. Poate obişnuința cu lumea în care ne-am născut, poate frica de

necunoscut. Nu mi-am pus niciodată problema că ar putea exista o lume mai bună ca asta. Nu am termeni de comparație. Dacă intuiția ta de copil te face să crezi că aici e rău şi oriunde altundeva e mai bine, poți să mergi unde vrei; suntem o societate liberă, care încurajează libera inițiativă.

Karl îşi întipări în minte discuția cu tatăl său şi se întoarse la jocurile celorlalți copii, ființe gingaşe, cu aripi şi coadă, din „Lumea zăbrelelor de puşcărie”. Nu înainte de a-şi propune ca, dacă nu o va face nimeni până va deveni el adult, să fie primul care trece printr-o fantă energetică, indiferent ce ar fi găsit dincolo.

Când împlini 18 ani, în loc să-şi dorească să obțină carnet de conducere în vreun domeniu de activitate, îşi luă inima în cioc şi se apropie de fantele energetice. Forță cu umărul una dintre ele, încercând să pătrundă dincolo, în necunoscut, exact în momentul în care un deținut din interiorul unei celule se prinse cu ambele mâini de gratiile energetice, înjurând cu furie unul din gardienii aflați în curtea interioară a unei puşcării; nu avea de unde să ştie că, apucând una dintre barele energetice, prin care Karl încerca să evadeze din lumea lui, îi fracturase un picior.

Înnebunit de durere, Karl se zbătea în praful curții, sub privirile consternate ale gardienilor.

- A ieşit dintr-o zăbrea, spuse unul.

- De unde ai fi vrut să iasă?! întrebă un altul. Dincolo de gratii e celula. O ființă atât

de fină nu avea ce căuta printre puşcăriaşi. Un idiot s-a prins cu mâinile de barele metalice şi i-a fracturat un picior.

- Nu se poate, spuse un al treilea. E incredibil.

- Faptul că e o piticanie de un lat de palmă, cu aripi şi coadă, care bâzâie ceva într-o

limbă necunoscută, nu e tot ceva incredibil?

- Suntem nişte miopi. Vedem prea puțin. Mai bine i-ar pune cineva piciorul la loc.

- E prea mic. Dacă, în încercarea de a i-l pune la loc, i-l rupem mai rău?

- Se pricepe cineva?

- Mă pricep eu, spuse un gardian mai tânăr. Am fost felcer.

La intervenția paznicului, Karl simți o durere îngrozitoare, apoi piciorul îi amorți.

Se ridică, privi speriat ființele urâte şi gigantice, apoi se retrase spre gard.

- E electric! tună un gardian.

Gândindu-se că e ceva în neregulă, Karl o coti brusc şi începu să alerge spre partea

cealaltă a curții interioare a puşcăriei, trăgând cu greu piciorul fracturat.

Simți că aripile i se desfac, se ridică în aer, pentru prima dată în viață, şi zbură pe deasupra turnului de pază, dincolo de gardurile electrice, peste câmpie, spre pădurea din depărtare, nici el neştiind de ce.